

Teksten bij een afscheid

Vanouds wordt bij stervenden gewaakt. Wanneer je waakt bij iemand die je dierbaar is, kan het een mooi teken van geloof zijn bij het sterfbed een kruisje of kaars te plaatsen. Hieronder vind je bovendien passende gebeds- en bezinningsteksten die je kunnen helpen.

Heer, nu de dag nadert

Heer,
nu de dag nadert
dat de zon nog een laatste keer opgaat
om de dagen te tonen
die verstreken zijn,
nu die dag nadert, breng ons nader bij U.

Heer,
nu het uur nadert
dat de tijd voor de laatste keer stilstaat
om de uren te tonen
die verstreken zijn,
nu dat uur nadert, breng ons nader bij U.

Heer,
nu het moment nadert
dat een laatste adempauze zich aandient
en dat de verstreken tijd ons toont
dat de tijd gekomen is,
nu dat moment nadert, breng ons nader bij U.

Heer,
nu ons geen tijd meer rest
om uit te kijken
naar de dagen, uren en momenten,
laat ons dan uitzien
naar de eeuwigheid bij U.

Zijn we je nu kwijt, of niet

Zijn we je nu kwijt, of niet
Je ogen, maar je kijken niet
Je lippen, maar je lachen niet
Je handen, maar je strelen niet
Je adem, niet je praten
En ook de liefde niet
Alles wat je was heb je bij ons gelaten
Zo mooi is ons verdriet.

(Toon Hermans)

Waar je ook bent

Waar je ook bent
ik zou het niet weten
niet in afstand of tijd te meten
maar ik heb je bij me
diep in mij
daarom ben je zo dichtbij

(Rik Gerard)

Weggaan

Weggaan is iets anders
dan het huis uitsluipen
zacht de deur dichttrekken
achter je bestaan en niet
terugkeren. Je blijft
iemand op wie wordt gewacht.

Weggaan kun je beschrijven als
een soort van blijven. Niemand
wacht want je bent er nog.
Niemand neemt afscheid
want je gaat niet weg.

(R. Kopland)

Wie teder om een ander geeft

Wie teder om een ander geeft
sterft niet verloren in de nacht.

Wie toegewijd voor mensen leeft
en lief hun pijn verzacht
oogst vrede, sterker dan zijn dromen.

De dagen en de nachten komen
en gratis zijn ze allemaal.
Zoals de bloesems in de bomen
van lente spreken in hun taal,
zo gaan de mensen door de tijd
en 't wonder van wat eeuwigheid
wordt uit hun lief en leed geboren.

Is niet de pijn waarom men schreit
vaak bloesem in het ochtendgloren
van nieuw, gelouterd leven,
als wij uit handen moeten geven
wat ons het liefste is?

Dan komt er purper op ons leven
van weemoed, die ontroostbaar is.

Dan voor elkaar
wat kleine dingen mogen doen
die 't grote zeer genezen,
omkleedt ons met een zacht visioen,
een manteltje van vrede
geweven uit wat warm geloof,
dat wij de nacht niet moeten vrezen,
want God is ieder uur nabij,
zo weerloos en zo lief als wij.

(Marcel Weemaes)

Mogelijk uitgebreider moment bij afscheid

We steken een kaarsje aan bij...

We beseffen nog niet goed wat ons is overkomen

En toch voelen we de leegte al aan. Nu vooral hebben we mekaar nodig.

(Stilte)

...(naam), we kennen je met deze naam,

maar er kwamen nog zoveel namen bij:

dochter/zoon; vrouw/man; moeder/vader; oma/opa;

vriend(in); tante/nonkel; buurvrouw/buurman...

We zullen je herinneren wanneer je glimlachte en gelukkig was.

Maar we weten dat je het soms ook moeilijk had.

God, we willen je vragen, bewaar zijn/haar naam in de palm van Jouw hand en laat hem/haar thuiskomen in Jouw Licht.

(Stilte)

We hebben een kaarsje aangestoken dat staat voor:

Het vuur dat nu in ons brandt,

het laaiend, woordeloos vuur;

het vuur van gemis,

van warmte én van strijd

van worsteling en verlangen.

Het staat voor het eeuwig, heilig vuur

dat nooit meer zal doven

zoals Gods vuur

en zijn Licht waarin je zal thuiskomen.

(Stilte)

Heer, blijf bij ons,

want het is avond en de nacht zal komen.

Blijf bij ons en bij uw ganse kerk

aan de avond van de dag,

aan de avond van het leven,

aan de avond van de wereld.

Blijf bij ons met uw genade en goedheid,

met uw troost en zegen.

Blijf bij ons wanneer over ons komt

de nacht van beproeving en van angst,

de nacht van twijfel en aanvechting,

de nacht van de strenge en onverbiddelijke dood.

Blijf bij ons in leven en in sterven,

in tijd en eeuwigheid.

Amen

Jij zult altijd in mijn gedachten zijn.

Ik zal nog van je dromen en je stem nog horen
Ik kan niet begrijpen dat jij weg bent, voorgoed.
Jij bent onvergetelijk geworden in mijn leven.
Jij zult altijd met me meegaan op de levensweg.
Ik zal heimwee naar je hebben.
Ik had je langer willen vasthouden
Ik had je nog zoveel willen vragen.
Jij blijft een litteken in mijn bestaan
Jij blijft een teken van liefde in mijn leven
Aan jou zal ik mij optrekken.
Jou gedenkend zal ik groeien
en krachtig worden.
Ik zal vol levensmoed verder gaan
Jij onzichtbaar bij mij.

(Marinus van den Berg)

Liefde is...

Liefde is bron zijn,
is water, vuur en zon zijn
is elkanders lasten dragen
door goede en kwade dagen
is gegeven zijn
is in elkaar verweven zijn
is op elkander wachten
is zoenend pijn verzachten
en tot de handen beven
elkander zegenen en vergeven.

Een witte roos

Adem houdt op,
warmte wordt kilte,
diepe kilte als van de dood
en lachen wordt stilte,
echo van vragen
die geen antwoord vindt.
Maar een mensennaam
kan niet vergaan,
niet verzinken in oneindig niets.
Jouw naam
heeft klank en toon gezet
van hoe de jouwen verdergaan.
In gemis,
maar ook in vertrouwen
dat leven léven wordt
als er maar genoten wordt,
gevochten en geknokt,
geliefd en gelachen.
Zo wordt jou naam
een witte roos aan ons hart,
bloeiend voor altijd,
geurig en welriekend,
maar ook doornig stekend,
want jij bent er niet als wij jou roepen;
en ons zoeken zal nooit vinden worden,
geen samen lachen en geen raken meer.
Maar in de stilte
zul jij bloeien aan ons hart
als schitterende herinnering,
levend, tegen alle weerwil in.

Neen, vergeten zullen wij jou niet.
Wees gerust, rust maar zacht
rust in vrede...

Verdriet

Verdriet is als een boom in de winter:
verhard en zwart wijzen zijn takken
als verwijtende vingers naar de hemel
"voor mij hoeft het niet meer".

"Laat mij staan waar ik sta
het mag vriezen, het mag dooien
het mag hagelen en sneeuwen
het mag stormen en waaien
het doet me niets
het valt in het niet
bij mijn verdriet."
Zo stond de boom in het winterse land.
De storm brak hem niet
de wind deed hem niet wiegen
en de regen gleed af langs de loodzware stam.
"Voor mij hoeft het niet meer. Ik ben er niet".
Maar onder het zwart van die sombere bast
daar gonsde en gistte het
krioelde en kriebelde het
daar klopte en bloedde het,
de winter lang.
Hij boog niet maar barstte,
barstte uit
in duizend knoppen
of hij wilde of niet.

Kosmos

Nu adem jij de kosmos in
en kosmos ademt jou.
Grenzeloos, geen beperkingen meer,
het lieve leven achter je gelaten,
ben jij de vrede gaan begroeten
die alleen aan de overzijde kan bestaan.
Als al het liefs en goeds van jou
nog maar de schaduw was
van wat is waar jij nu bent,
hoe ongebroken heel
aan de dood voorbij
zal daar dan leven zijn
voor jou.

Over water

Leef maar
naar het licht toe,
verder dan ik kan reiken.
Geen hand houdt je vast.
Al zou ik
je willen koesteren,
je huisvesten in tedere holten
van mijn bestaan.
Mijn lichaamswarmte
kan je niet behoeden.
Kou kruipt in onze kleren.
Vuur tast ons aan.
Ik zelf je voorzichtig.
Ben kwistig met balsem.
Wil zien hoe je opstaat
en stenen opzij rolt.
Uit duizenden zal ik herkennen
de zoen van je adem,
de kracht van je stem.
Leef. Ik geef
wat ik niet heb.
Elk hebben wordt éénmaal
verliezen.
Liefhebben alleen
zal nog duren:
zorgvuldig je plaats
in mijn huis bewaren.
En zonder omzien je tegemoet gaan,
desnoods over water.

(Kris Gelaude)

Over de dood heen verbonden

De oude fotodoos -
gestolde herinneringen netjes opgeborgen,
een geschiedenis van voor ... en na ...
Er lijkt geen grens te zijn, ook niet in de dood.
Hij leeft verder!
Die glimlach, dat gebaar,
dat zachte strelen door ons haar
en het nabij zijn
in dagen van vreugde en van pijn.
Het diep geloof
dat de overkant een land is
waar elke traan wordt gedroogd,
of waar geen rouw of smart meer is,
een huis waar plaats is voor zovelen.
Al is de stoel leeg
en schiet een plaats aan tafel over,
hij blijft ons nabij door banden
die sterker zijn dan de dood.
Eén van hart ...
we voelen nog de vriendschap,
trouwer dan voorheen.
Eén van geest ... hij leeft verder
misschien nog meer, en dichterbij.
Liefde is de band en niets gaat verloren
van wat God heeft voortgebracht.
Wij delen in de toekomst
die ons beloofd is:
de eeuwige morgen van Jezus' verrijzenis.

(Anton Van Wilderode)